

„A Végzet Erekllyéi olyan
mesevilágot fest le, ahol
imádnék élni. Csodálatos!”
– STEPHENIE MEYER
A TWILIGHT SZERZŐJE

New York Times bestseller

A VÉGZET EREKLYÉI

Harmadik könyv

finep
selection

Üvegváros
CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

ÜVEGVÁROS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

ANYÁMNAK

„Csak a ragyogó órákat számolom.”

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ha visszatekintek egy-egy könyv megírására, rá kell jönnöm, hogy csapatmunka volt, hogy könnyen elsüllyedhetett volna, akár a Titanic, ha nem segítettek volna a barátaim. Ezt észben tartva köszönöm az NB csapatnak és a Massachusetts All-Starsnak; Elkának, Emilynek és Cliónak, hogy segítettek a jelenetek kidolgozásában, Holly Blacknek, hogy határtalan türelemmel olvasott el mindent újra meg újra. Köszönet Libba Braynek a bagelekért, és azért, hogy a heverőjén dolgozhattam, Robin Wassermannek, hogy elvonta a figyelmemet *A pletykafészek* klipjeivel, Maureen Johnsonnak, hogy fenyegetően bámult, amikor dolgozni próbáltam, Justine Larbalestier-nek és Scott Westerfeldnek pedig azért, hogy elzavartak a heverőről, hogy máshol írjak inkább. Köszönöm Ionának, hogy javítgatta (nem létező) romántudásomat. Mint mindig, most is köszönök mindent ügynökömnek, Barry Goldblattnek és szerkesztőmnek, Karen Wojtylának; köszönöm a Simon & Schuster és a Walker Books munkatársainak, hogy felvállalták a könyvsorozatot, Sarah Payne-nek, hogy jóval a határidők lejárta után is javíthattam a szövegen. Természetesen köszönet illeti a családomat is: anyámat, apámat, Jimet, Kate-et, az Esons klánt és persze Josht, aki még mindig azt hiszi, hogy róla mintáztam Simont (és lehet, hogy nem is téved).

Hosszú az út és nehéz, mely a pokolból a fénybe vezet.

John Milton: Elveszett paradicsom
(*Jánosy István fordítása*)

Első rész

FELFELÉ SZÁLLNAK A PARÁZS SZIKRÁI

*Hanem nyomorúságra születik az ember,
a mint felfelé szállnak a parázs szikrái.*

Jób 5:7
(Károli Gáspár fordítása)

I

A Portál

AZ ELŐZŐ HÉT HIDEGHULLÁMA VÉGET ÉRT; a nap fényesen ragyogott le Claryre, ahogy a lány átsietett Luke poros udvarán, felhúzott kapucnival, hogy össze ne borzolódjon a haja. Ha az időjárás melegebbre is fordult, az East River felől így is brutális szél fúj, ami ráadásul a brooklyni aszfalt és gázolaj bűzével meg az utca végén álló, elhagyatott gyárból áradó égettcsukor-szaggal vegyülő halvány vegyszerillatot is hozott magával.

Simon a verandán várt, elterpeszkedve a sarokban álló, törött rugójú fotelban, és a farmerba bújtatott térdein billegő videójátékot böködte vadul egy pálcikával. – És igen! – kiáltott fel, amikor Clary a lépcsőhöz ért. – Király vagyok a Mario Kartban!

A lány hátratolta a kapucnit, kirázta a haját a szeméből, és a zsebébe túrt a kulcsáért. – Hol jártál? Egész délelőtt próbáltalak hívni.

Simon felállt, és a táskájába süllyesztette a hunyorgó négyszöget. – Erik-nél voltam. Próbáltunk.

Clary abbahagyta a kulccsal való bűvészkedést – az a vacak mindig beragadt a zárba –, és felhúzott szemöldökkel pillantott a fiúra. – Próbáltatok? Azt akarod mondani, hogy még mindig...

– Zenélek velük? Miért ne? – Átnyúlt a lány előtt. – Hadd csináljam én!

Clary egy helyben állt, amíg Simon szakszerű mozdulatokkal éppen a megfelelő nyomást fejtve ki a kulcsra, kinyitotta a makacs, öreg zárat. A kezük egy pillanatra összeért; Simon bőre hűvös volt, nagyjából, mint a levegő odakint. Clary megremegett. Alig egy hete, hogy úgy döntöttek, nem erőltetik többé az együtt járást, de a lány még mindig erősen zavarban volt Simon közelében.

– Kösz. – Anélkül vette el a kulcsot, hogy a fiúra nézett volna.

A nappaliban meleg volt. Clary az ajtó melletti fogasra akasztotta a kabátját, és Simonnal a sarkában a vendégszoba felé vette az irányt. A lány öszszeráncolta a homlokát. A bőröndje nyitva állt az ágyon, ruhái és rajzfüzetei szerteszét heverték.

– Azt hittem, csak pár napra készültél Idrisbe – jegyezte meg Simon, méla undorral pillantva körbe a rumlin.

– Így is van, csak képtelen voltam eldönteni, mit vigyek. Alig van rendes ruhám meg szoknyám. Mi lesz, ha ott nem hordhatok nadrágot?

– Miért ne hordhatnál ott nadrágot? Egy másik országba mész, nem egy másik évszázadba.

– De az Árnyvadászok olyan ódivatúak, és Isabelle-t még sosem láttam nadrágban... – Clary felsóhajtott. – Nem ügy. Csak Anya miatti idegességemet vetítem ki a ruhatáramra. Beszéljünk másról! Milyen volt a próba? Még mindig nincs nevetek?

– Jó volt. – Simon felugrott az íróasztal sarkára, lábait a levegőben lóbálta. – Új mottón gondolkodunk. Valami ironikuson, mondjuk „Milliónyi embert láttunk, és úgy nyolcvan százalékuknak tetszettünk is”.

– Megmondtad Ericéknek, hogy...

– Hogy vámpír vagyok? Nem. Ez nem olyasmi, amit az ember csak úgy elejt könnyed csevegés közben.

– Talán nem, de hát ők a barátaid! Tudniuk kéne. Aztán meg ettől csak igazi rockisten leszel a szemükben, mint az a másik vámpír, Lester.

– Lestat – helyesbített Simon. – Mint az a másik vámpír, Lestat. És ő csak a fantázia szüleménye. Meg aztán mintha te sem rohannál közölni a barátaiddal, hogy Árnyvadász vagy.

– Milyen barátaimmal? Te vagy a barátom. – Clary levetette magát az ágyra, és felnézett Simonra. – Neked meg elmondtam, nem?

– Mert nem volt más választásod. – Simon félrebillentett fejjel tanulmányozta a lányt. Az ágy mellett álló lámpa fénye ezüstszínűre festette a szemét. – Hiányozni fogsz, amíg távol leszel.

– Te is hiányozni fogsz – mondta Clary, bár libabőrös lett a karja az izgatott várakozástól, és figyelni is alig tudott a fiúra. Idrisbe megyek!, dalolta magában. Látni fogom az Árnyvadászok otthonát, az Üvegvárost. Megmentem anyámat!

És Jace-szel leszek.

Simon szeme megvillant, mintha hallaná a lány gondolatait. A hangja azért lágy maradt. – Elmondanád még egyszer, miért is kell épp neked Idrisbe menned? Miért nem tudja Madeleine meg Luke elintézni nélküled a dolgot?

– Anya egy Ragnor Fell nevű boszorkánymester varázsigéjétől került ebbe az állapotba. Madeleine szerint őt kell megtalálnunk, ha ki akarjuk deríteni, hogyan lehet megszüntetni a hatását. Csakhogy nem ismeri Madeleine-t. Anyát viszont ismerte, és Madeleine szerint bízni fog bennem, mert annyira hasonlítok hozzá. Luke pedig nem jöhet velem. Idrisbe még szabad bejárása lenne, de úgy áll, hogy Alicantéba nem teheti be a lábát a Klávé engedélye nélkül, arról pedig szó sem lehet. És légszsi, erről ne beszélj neki, egyáltalán nem boldog, hogy itthon kell maradnia. Ha nem ismerné korábbról Madeleine-t, szerintem el se engedne.

– De Lightwoodék is ott lesznek! Meg Jace. Ők segítenek majd neked. Akarom mondani, Jace megígérte, hogy segít neked, ugye? Szívesen megy veled?

– Biztos is, hogy segíteni fog – mondta Clary. – És persze, hogy szívesen jön. Semmi gondja vele.

De még ő maga is tudta, hogy ez nem igaz.

Miután a kórházban beszélt Madeleine-nel, Clary egyenesen az Intézetbe ment. Jace volt az első, akinek elmondta az anyja titkát, még Luke is csak utána jött a sorban. A fiú csak állt előtte, bámult rá, és egyre sápadtabb lett, ahogy a történet haladt előre. Mintha Clary nem is arról beszélt volna neki, hogyan mentheti meg az anyját, hanem a vérét csapolta volna le könyörtelen lassúsággal.

– Nem mész – közölte Jace, amint Clary végzett. – Ha kell, összekötözlek, és rajtad ülök, amíg el nem száll ez az eszetlen ötleted, de szó sem lehet róla, hogy elmenj Idrisbe.

Clary úgy érezte magát, mint akit pofon vágtak. Azt hitte, Jace örülni fog. A kórháztól az Intézetig futott, hogy elmondhassa neki, erre most itt áll a küszöbön, és halálra vált képpel mered rá. – De ti elmentek, mi?

– Igen, elmegyünk. El *kell* mennünk. A Klávé minden elérhető tagját hazahívja egy óriási tanácskozásra. Arról fognak szavazni, mit tegyenek Valentine ügyében, és mivel mi vagyunk az utolsók, akik látták...

Clary félresöpörte a gondolatmenetet. – És ha ti mentek, én miért nem mehetek veletek?

A kérdés egyenességétől a fiú csak még jobban dühbe gurult. – Mert nem lennél biztonságban.

– Ó, mert itt annyira biztonságban vagyok? Az elmúlt egy hónapban vagy egy tucatszor purcantam ki majdnem, és minden egyes alkalommal itt, New Yorkban.

– Ez azért történt, mert Valentine a Végzet Ereklýei közül arra a kettőre hajtott, amelyik éppen itt volt. – Jace összeszorított fogai között szúrta a szavakat. – Most már Idrisszel fog foglalkozni, mindannyian tudjuk.

– Aligha lehetünk bármiben ilyen biztosak – szólta Maryse Lightwood. Eddig a folyosó árnyékában állt, most viszont előlépett a bejárat erős lámpái alá. A fények megvilágították a kimerültség ráncait az arcán. A férjét, Robert Lightwoodot, démonmérég sebesítette meg a múlt heti csatában, és azóta állandó ápolásra szorul. Clary el sem tudta képzelni, mennyire fáradt lehet a nő. – És a Klávé találkozni akar Clarissával. Te is tudod, Jace.

– A Klávé bekaphatja.

– Jace – mordult fel Maryse, kivételesen egészen anyai hangon. – Vigyázz a szádra!

– A Klávé sok mindent akar – finomított a mondandóján Jace. – Nem szükségszerű, hogy mindent meg is kapjon.

Maryse élesen pillantott rá, mintha pontosan tudná, miről beszél a fiú, és nem tetszene neki. – A Klávénak gyakorta igaza van, Jace. Érthető, hogy beszélni akarnak Claryvel az után, amin keresztülment. Annyi mindent mondhatna nekik...

– Majd én elmondom, amit tudni akarnak.

Maryse felsóhajtott, és kék szemét Clary felé fordította. – Szóval, ha jól értem, el akarsz menni Idrisbe?

– Csak pár napra. Nem lesz velem gond – mondta Clary, és Jace dühös tekintetét kerülve, esdeklően nézett Maryse-re. – Esküszöm.

– A kérdés nem az, hogy baj lesz-e veled, hanem az, hogy hajlandó leszel-e találkozni a Klávével, amíg ott vagy. Beszélni akarnak veled. Ha nemet mondasz, kétlem, hogy megengednék, hogy magunkkal vigyünk.

– Ne... – kezdte Jace.

– Találkozom a Klávével – vágott a szavába Clary, bár beleborsózdott a háta gondolatba. A Klávéből eddig egyedül az Inkvizítorral találkozott, aki nem bizonyult éppen kellemes társaságnak.

Maryse az ujjbegyeivel megmasszírozta a halántékát. – Akkor ezt megbeszéltük. – Nem hangzott éppen nyugodtnak. Olyan vékony és éles volt

a hangja, mint egy túlfeszített hegedűhúr. – Jace, kísérd ki Claryt, aztán gyere be hozzám a könyvtárba! Beszelnünk kell.

Maryse köszönés nélkül olvadt be az árnyékba. Clary utánabámult; úgy érezte magát, mint akit nyakon öntöttek egy vödör jeges vízzel. Alec és Isabelle láthatólag őszintén szerette az anyját, és Clary biztos volt benne, hogy Maryse nem rossz ember, még ha bensőségesnek nem is igen lehetett nevezni.

Jace vékony vonallá húzta össze a száját. – Látod, mit csináltál?

– El kell mennem Idrisbe, ha nem is érted, miért – közölte Clary. – Meg kell tennem anyámért.

– Maryse túlságosan is bízik a Klávében – magyarázta Jace. – Kényszeresen hisz a tökéletességükben, és nem mondhatom meg neki, hogy téved, mert... – Hirtelen elhallgatott.

– Mert Valentine is éppen ezt mondaná.

Clary dühkitörésre számított, de Jace csak annyit mondott: – Senki sem tökéletes. – Aztán kinyújtotta a kezét, és mutatóujjával a lift gombjára csapott. – Még a Klávé sem.

A lány karba fonta a kezét a mellkasa előtt. – Tényleg ezért nem akarod, hogy menjek? Mert nem biztonságos?

A fiú arcán meglepetés villant át. – Hogy érted? Mi más oka lenne?

Clary nyelt egyet. – Mert... – *Mert azt mondtad, nem érzel már irántam semmit, és ez nagyon kellemetlen, mert én viszont igen. És lefogadom, hogy ezt te is tudod.*

– Mert nem akarom, hogy a gyerekkorom mindenhová kövessen? – Éles volt a hangja, félig gúnyos, félig valami más.

A lift csörömpölve állapodott meg. Clary félrehúzta az ajtót, belépett a fülkébe, és szembefordult Jace-szel. – Nem azért megyek, mert ott leszel. Azért megyek, mert segíteni akarok anyámnak. *Anyánknak.* Segítenem kell neki. Hát nem érted? Ha most itt maradok, talán sosem ébred fel. Legalább úgy tehetnél, mintha érdekelne.

Jace a lány vállára tette a kezét, ujjai végigsimították csupasz bőrét a gallérjánál, amittől finom remegés futott végig a lány gerincén. Clary akaratlanul is észrevette a sötét karikákat a fiú szeme körül. Jace fekete pulóvere csak még jobban kiemelte a kék-zöld foltokat a bőrén. Egy tanulmány volt kontrasztokról, valami, amit a fekete, a fehér és a szürke árnyalataival kellett volna megfesteni, itt-ott, például a szeménél, néhány aranszínű foltal a hatás kedvéért.

– Hadd csináljam én – mondta a fiú halkán, kapkodva. – Segíthetek neki helyetted. Mondd meg, hová menjek, kit keressek meg. Elintézem, amit csak akarsz.

– Madeleine azt mondta a boszorkánymesternek, hogy én megyek. Jocelyn lányára számít, nem Jocelyn fiára.

Jace megszorította a lány vállát. – Hát mondd meg neki, hogy változott a terv. Én megyek, nem te. *Nem te.*

– Jace...

– Megteszek bármit – jelentette ki a fiú. – Amit csak akarsz. Cserébe meg kell ígérned, hogy itt maradsz.

– Nem tehetem.

Jace elengedte a lányt. Olyan volt, mintha ellökte volna magától. – *Miért nem?*

– Mert ő az anyám, Jace – mondta Clary.

– És az enyém is. – A fiú hangja egészen hűvös volt. – Az is érdekelne, Madeleine miért nem kettőnket keresett meg ezzel. Miért csak téged?

– Tudod, miért.

– Mert – mondta Jace, ha lehet még hűvösebben – az ő szemében te Jocelyn lánya vagy. Én viszont mindig Valentine fia leszek.

Bevágta a lift ajtaját kettejük között. Clary egy darabig csak bámult utána – az ajtó rácsai fémkeretes gyémántmintákra osztották fel az arcát. Az egyik gyémánton keresztül egyetlen dühösen villanó aranszem nézett vissza rá.

– Jace... – kezdte.

De a lift egy rántással máris megindult vele lefelé a katedrális sötét csendjébe.

– Föld Clarynek – integetett a lány orra előtt Simon. – Ébren vagy?

– Igen, bocs. – A lány felült, és megrázta a fejét, hogy kipucolja belőle a pókhálót. Ez történt, amikor legutóbb találkozott Jace-szel. A fiú fel sem vette a telefont, amikor később hívta, úgyhogy Clary Lightwoodék, első-sorban a vonakodó Alec segítségével szervezte meg az utat Idrisbe. Szegény Alec csak kapkodta ide-oda a fejét édesanyja meg Jace között, ahogy mindig megpróbált helyesen cselekedni. – Mondtál valamit? – kérdezte Clary.

– Csak, hogy szerintem hazajött Luke – felelte Simon, majd abban a pillanatban, hogy kinyílt a szobaajtó, leugrott az asztal sarkáról. – És így is van.

– Helló, Simon. – Luke nyugodtan tűnt, és talán egy kicsit fáradtnak. Viseltes farmerdzseki volt rajta flanelinggel meg egy kopott bársonynadrággal, aminek a szárát belegyűrte a már tíz évvel ezelőtt is vénnek számító bakancsába. Szemüvegét feltolta barna hajába, amiben mintha több ősz szál lett volna, mint valaha. Hóna alatt szögletes csomagot hozott zöld szalaggal átkötve, és most Clary felé nyújtotta. – Hoztam neked valamit az útra.

– Igazán nem kellett volna! – tiltakozott Clary. – Annyi mindent tettél... – A ruhákra gondolt, amiket a férfi hozott neki, miután minden tulajdona megsemmisült. Új telefont meg új rajzeszközöket is kapott anélkül, hogy bármit is kérnie kellett volna. Majdnem minden holmija Luke ajándéka volt. *És még csak nem is tetszik neked, hogy elmegyek.* A gondolat kimondatlanul lebegett közöttük.

– Tudom. De megláttam, és eszembe jutottál. – Ezzel átadta a dobozt.

A benne rejtőző tárgyat több réteg papírba burkolták. Ahogy Clary letépte róla a csomagolóanyagot, valami puhába ütközött a keze, ami egy macska szőrére emlékeztette. Elakadt a lélegzete. Egy ódivatú zöld bársonykabát volt aranyszínű selyembéléssel, rézgombokkal és széles kapucnival.

Clary az ölébe húzta, és szeretettel simította végig a puha anyagot. – Isabelle szokott ilyesmiket felvenni – kiáltott fel. – Olyan, mint egy Árnnyvadász utazókabátja.

– Pontosan. Ebben jobban hasonlíthatok rájuk, ha majd Idrisben lesztek – mondta Luke.

A lány felnézett rá. – Azt akarod, hogy hasonlítsak rájuk?

– Clary, közénk tartozol. – Luke mosolyán átütött a szomorúság. – Aztán meg tudod, hogy bánnak a kívülállókkal. Meg kell tenned mindent, hogy beilleszkedj...

Simon furcsa hangot adott ki, Clary pedig büntudatosan pillantott rá – szinte el is fejtette, hogy ő is ott van velük. A fiú célzatosan pillantott az órájára. – Mennem kéne.

– De hát csak most jöttél! – tiltakozott Clary. – Azt hittem, megnézhetünk egy filmet, vagy valami...

– Csomagolnod kell. – Ahogy Simon elmosolyodott, arca felragyogott, akár eső után a nap. Clary kis híján elhitta neki, hogy semmi sem foglalkoztatja. – Majd átugrom elköszönni, még mielőtt elmész.

– Jaj, ne már! – szólt Clary. – Maradj...

– Nem lehet – rázta meg a fejét határozottan Simon. – Maiával találkozom.

– Ó, remek! – kiáltott fel a lány. Maia, mondta magának, igazán aranyos. Okos. Csinos. És vérfarkas. Egy vérfarkas, aki bukik Simonra. De talán jól is van így. Talán jobb, ha Simon új barátja alvilági. Hiszen most már ő maga is alvilági. Tulajdonképpen nem is lenne szabad Árnnyvadászokkal töltenie az idejét. – Akkor tényleg menned kell.

– Akkor tényleg mennem kell. – Simon sötét szeme nem árult el semmit. Ez új volt; Clary azelőtt minden gondolatát ki tudta olvasni a tekintetéből. Kíváncsi lett volna, hogy ez a vámpírlét mellékhatása-e, vagy valami teljesen más. – Sziasztok – mondta, és lehajolt, hogy megpuszilja a lányt. Már félre is

húzta a haját az arcáról, amikor bizonytalanul elhúzódott. Clary meglepetten vonta fel a szemöldökét, de a fiú már elvonult Luke mellett, és kisetett a szobából. A távolból a bejárati ajtó csapódása hallatszott.

– Annyira furán viselkedik – panaszkodott Clary, és megnyugvást keresve magához szorította a zöld bársonykabátot. – Gondolod, hogy a vámpírügy miatt van?

– Valószínűleg nem. – Luke mintha kissé szórakoztatónak találta volna a dolgot. – Attól, hogy valaki Alvilági lesz, még nem változnak meg az érzései. Az emberek iránt sem. Adj neki időt! Végül is szakítottál vele.

– Nem. Ő szakított velem.

– Mert nem voltál belé szerelmes. Kellemetlen helyzet, és szerintem méltósággal viseli. Sok tinédzser fiú duzzogna a helyében, vagy az ablakod alatt ólálkodna, és bömböltetné a magnóját.

– Senkinek nincs már magnója. Azt a nyolcvanas években volt szokás az utcán bömböltetni. – Clary felállt az ágyról, és belebújt a kabátba. Nyakig begombolta, és élvezte a bársony puha érintését. – Csak azt szeretném, hogy Simon megint olyan legyen, mint régen. – Megnézte magát a tükörben, és kellemes meglepetés érte: a bársony zöldje kiemelte vörös haját, és a szeme is sokkal világosabbnak tűnt tőle. Luke-hoz fordult. – Hogy tetszem?

A férfi zsebre vágott kézzel támasztotta az ajtófélfát. Árnyék futott át az arcán, ahogy a lányra pillantott, és csak ennyit mondott: – Anyádnak éppen ilyen kabátja volt a te korodban.

Clary a kabát puha kezelőjébe sülyesztette az ujjait. Az anyja említése meg a szomorúság Luke tekintetében majdnem megrikatta. – Később bemegyünk hozzá, igaz? – kérdezte. – El akarok köszönni tőle indulás előtt, és el akarom mondani... el akarom mondani neki, mire készülök. Hogy meg fog gyógyulni.

Luke bólintott. – Meg fogjuk látogatni a kórházban. És... Clary?

– Mi az? – Clary szinte nem is akart a férfitra nézni, amikor azonban mégis megtette, őszinte megkönnyebbülésére már nem is látott bánatot a szemében.

Luke elmosolyodott. – Normálisnak lenni egyáltalán nem olyan nagy durranás.

Simon a kezében tartott papírra pillantott, aztán a délutáni napsütésben hunyorogva nézett fel a katedrálisra. A magas kőkerítéssel körbevett, ívelt ablakokkal pöttyözött Intézet gránittornyai a magasba emelkedtek a kék ég előtt. A párkányokról vízköpők bámultak le rá, mintha csak el akarták volna riasztani, hogy megközelítse a bejáratot. Az épület egyáltalán nem olyan volt, mint amikor először látta, düledező romnak álcázva. Csakhogy ez a varázslat nem hatott az alvilágiakra.

Nem tartozol ide. A szavak durván martak bele, akár a sav. Simon nem volt benne biztos, hogy a vízköpők beszélnek-e hozzá, vagy a saját gondolatait hallja. *Ez egy templom, te meg el vagy átkozva.*

– Fogd be! – dübnyögte maga elé. – Aztán meg nem is érdekelnek a templomok. Zsidó vagyok.

A kőkerítésben díszes kovácsoltvas kapu nyílt. Ahogy Simon megfogta a reteszt, félig-meddig arra számított, hogy a fém égetni kezdi a bőrét, de semmi sem történt. A jelek szerint maga a kapu nem volt felszentelve. A fiú belökte hát, és már félúton járt a repedezett járdán a bejárat felé, amikor jó pár ismerős hangot hallott a közelből.

Vagy talán nem is annyira a közelből. Majdnem el is felejtette, mennyivel élesebb lett a látása meg a hallása, amióta átváltozott. Olyan volt, mintha közvetlenül a háta mögött beszélgetnének, de ahogy a keskeny ösvényt követve megkerülte az Intézet sarkát, látta, hogy a társaság meglehetősen távolra álldogál tőle, az udvar túlsó végében. Az elvadult fű itt félig benőtte a szerteágazó ösvényeket, amelyek a valaha feltehetőleg gondos rendben

tartott rózsabokrok között vezettek. Még egy kőpad is állt a zöld gyomok között: mielőtt az Árnýekvadászok megszerezték maguknak, az épület valódi templom volt.

Simon először a mohával borított kőfalnak támaszkodó Magnust vette észre. Persze Magnus meglehetősen feltűnő jelenség volt fröcskölt mintás pólójában és szivárványszínű bőrnadrágjában. A feketébe öltözött Árnývadászok között olyan volt, mint egy melegházi orchidea. Ott volt a sápadt és láthatólag feszült, hosszú haját ezüstszalagokkal megkötő, fonott copfokban viselő Isabelle meg egy kisfiú, aki nem lehetett más, csak Max, a legfiatalabb testvér. A közelben állt az édesanyjuk, aki mintha lánya magasabb, csontosabb kiadása lett volna, éppen olyan hosszú fekete hajjal. Mellette egy nő állt, akit Simon nem ismert. Először azt hitte, hogy öreg, mert majdnem teljesen fehér volt a haja, de amikor a nő Maryse felé fordult, és beszélni kezdett hozzá, a fiú úgy saccolta, hogy nem lehet több harmincöt-negyven évesnél.

És persze ott volt Jace, egy kicsit távolabb a többiektől, mintha nem is tartozna hozzájuk. Ő is az Árnývadászok fekete ruháját viselte. Ha Simon feketét vett fel, mindig úgy nézett ki, mintha temetésre tartana éppen, Jace viszont csak keménynek és veszedelmesnek tűnt. És *szökébbnek*. Simon érezte, hogy megfeszül a válla, és kíváncsi lett volna, hogy történhet-e valaha olyasmi, ami csillapítja Jace iránt érzett ellenszenvét. Nem *akarta* érezni, de ott volt, és súlyos kőként nehezedett mozdulatlan szívére.

Volt valami furcsa a gyülekezetben – aztán Jace egyszerre felé fordult, mintha csak megérezte volna a jelenlétét, és Simon még ilyen távolságból is észrevette a vékony fehér heget a torkán, közvetlenül a gallérja fölött. Az ellenszenv hirtelen valami mássá alakult át. Jace alig észrevehető biccentéssel üdvözölte. – Rögtön jövök – szólt oda Maryse-nek olyan hangon, amit Simon sosem engedett volna meg magának az édesanyjával szemben. Olyan volt, mintha egy felnőtt beszélne egy másik felnőttel.

Maryse szórakozott intéssel jelezte, hogy rendben. – Nem tudom, mi tart

olyan sokáig – mondta Magnusnak. – Ez normális?

– Az árengedmény a nem normális, amit tőlem kapnak. – Magnus meg-rugdosta a falat a csizmája sarkával. – Általában kétszer ennyit kérek.

– Ez csak egy *ideiglenes* Portál. Amint ott vagyunk Idrisben, be is kell zárnia. Ebben állapotunk meg. – Maryse a mellette álló nőhöz fordult. – Te pedig itt maradsz, hogy ellenőrizd, tényleg megteszi-e, ugye, Madeleine?

Madeleine. Tehát ő volt Jocelyn barátja. Csakhogy most nem volt ideje megnézni magának – Jace máris megragadta Simon karját, és a templom mögé vonszolta, ahol a többiek nem láthatták őket. Itt még nagyobbra nőtt a fű, és még több volt a gaz. Jace belökte Simont egy nagy tölgyfa takarásába, aztán elengedte, és körülnézett, mintha meg akarna róla győződni, hogy nem követték őket. – Jó. Itt beszélhetünk.

Hátul mindenestre nagyobb volt a csend; a York Avenue sűrű forgalmának zaja tompán szűrődött be az Intézet mögé. – Hívtál – jegyezte meg Simon. – Ott volt az üzeneted az ablakomon, amikor reggel felébredtem. Te sosem telefonálsz, mint más egyszerű emberek?

– Nem, ha el tudom kerülni – felelte Jace. Elgondolkodva tanulmányozta Simont, mintha egy könyv lapjairól olvasna. Két ellentétes kifejezés váltogatta egymást az arcán: halvány jókedv meg valami más, amit Simon csalódottságnak vélt. – Tehát nem változott semmi. Továbbra is ki tudsz menni a napfényre. Még a déli nap sem éget meg.

– Igen – mondta Simon. – De ezt eddig is tudtad... Ott voltál. – Nem részletezte, mit jelent az „ott”, de látta Jace arcán, hogy visszaemlékszik a folyóra, a furgon platójára, a víz fölött felkelő napra, Clary kiáltására. Éppen olyan jól emlékezett rá, mint Simon.

– Azt hittem, talán elmúlt – vont vállat Jace, de nem úgy tűnt, mintha komolyan gondolná.

– Ha majd késztetést érzek, hogy lángra lobbanjak, szólok. – Simon sosem volt különösebben türelmes Jace-szel. – Na most, azért hívtál ide, hogy úgy bámulhass rám, mintha egy Petri-csészében lennék valami trutymó? Legközelebb küldök egy képet.

– Én pedig bekereteztetem, és kirakom az éjjeliszekrényemre – mondta Jace, de nem élte bele magát igazán a szarkazmusba. – Figyelj, oka van, hogy ide hívtalak. Utálok, hogy ezt kell mondanom, vámpír, de valami összeköt bennünket.

– A totál menő haj? – kérdezte Simon, de ő sem tudta beleélni magát. Volt valami Jace arcában, amitől egyre feszültebb lett.

– Clary – mondta Jace.

Simont felkészületlenül érte a lány említése. – Clary?

– Clary – ismételte Jace. – Tudod, alacsony, vörös hajú, hisztis.

– Nem értem, hogy köt össze bennünket Clary – mondta Simon, pedig értette. Viszont nemigen érzett hozzá kedvet, hogy lefolytassa ezt a beszélgetést Jace-szel. Sem most, sem később. Hát nincs valami szabály, ami megtilta a férfiaknak, hogy... *érzelmeikről* beszélgessenek?

A jelek szerint nem volt. – Mind a ketten kedveljük – jelentette ki Jace, kimérten pillantva végig Simonon. – Mindkettőnknek fontos. Igaz?

– Arra vagy kíváncsi, hogy *kedvelem-e?* – A „kedvel” határozottan jelentéktelen szónak tűnt. Kíváncsi volt rá, Jace vajon szórakozik-e vele, bár ez még tőle is szokatlan kegyetlenségnek tűnt volna. Vajon Jace csakis azért hívta ide, hogy kigúnyolja, amiért nem jött össze köztük a szerelem Claryvel? Igaz, Simon még halványan reménykedett benne, hogy megváltozhatnak a dolgok, és Jace meg Clary úgy érez majd egymás iránt, ahogyan azt illik, úgy, ahogyan testvéreknek érezniük *kell* egymás iránt...

Aztán találkozott a tekintete Jace-ével, és ez a halvány remény is szerfefoszlott. A fiú szeme egyáltalán nem olyan volt, mint egy hűgáért aggodó bátyé. Másfelől viszont nyilvánvalónak tetszett neki, hogy Jace nem

gúnyolódni akart vele; a Simon saját arcára kiülő nyomorúság tükröződött Jace szemében.

– Ne hidd, hogy szívesen teszem fel neked ezeket a kérdéseket – mordult föl Jace. – Tudnom kell, mit tennél meg Claryért. Hazudnál a kedvéért?

– Miről kéne hazudnom? Különben is, mi ez az egész? – Simonnak csak most esett le, mi zavarta annyira a kertben gyülekező Árnyvadászok látványában. – Várj csak egy kicsit! – mondta. – *Most rögtön* indultok Idrisbe? Clary úgy tudja, hogy este mentek.

– Tudom – bólintott Jace. – És szeretném, ha azt mondanád a többieknek, hogy Clary küldött azzal az üzenettel, hogy nem jön velünk. Mondd nekik, hogy Clary már nem akar Idrisbe menni. – Volt valamiféle él a hangjában, valami, amit Simon alig ismert fel, vagy talán csak annyira furcsa volt Jace szájából, hogy képtelen volt feldolgozni. Jace *könyörgött* neki. – Neked hinni fognak. Tudják... Tudják, milyen közel álltok egymáshoz.

Simon megrázta a fejét. – Ezt nem hiszem el. Úgy viselkedsz, mintha Clary kedvéért kéne megtennem valamit, de igazából azt akarod, hogy *neked* tegyek szívességet. – Elfordult. – Szó sem lehet róla.

Jace elkapta a karját, és erővel visszafordította. – Tényleg Claryért kéne megtenned. Őt próbálok megvédeni. Azt hittem, legalább egy kicsit fontos lesz neked, hogy segíts.

Simon szúrós pillantást vetett Jace kezére, amint a felsőkarját markolta. – Hogy védhetném meg, ha nem árulod el, mitől kellene megvédenem?

Jace nem engedte el. – Tényleg nem vagy hajlandó elhinni nekem, hogy ez fontos?

– Fogalmad sincs, mennyire el akar menni Idrisbe – mondta Simon. – Ha megakadályozom benne, akkor arra rettenetesen jó okom kell hogy legyen.

Jace lassan, vonakodva fújta ki a levegőt, és elengedte Simon karját. – Amit Clary Valentine hajóján csinált... – mondta halkán. – Az a rúna a falon... a Nyitórúna... Te is láttad, mi történt.

– Megsemmisítette a hajót – bólított Simon. – Megmentette az életünket.

– Halkabban! – pillantott körbe feszülten Jace.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy senki más nem tud erről, ugye? – kérdezte hitetlenkedve Simon.

– Én tudom. Te tudod. Luke tudja és Magnus is tudja. De senki más.

– Mit adtatok be nekik? A hajó csak úgy magától szétesett?

– Azt mondtam, hogy nyilván a Valentine-féle Beavatás Rítusa ment félre.

– Hazudtál a Klávénak? – Simon nem is tudta, hogy felnézzen Jace-re, vagy felháborodjon.

– Igen, hazudtam a Klávénak. Isabelle és Alec tudja, hogy Clary valahogyan új rúnákat tud alkotni, úgyhogy valószínűleg nem fogom tudni eltitkolni a Klávé meg az új Inkvizitor elől. Ha viszont tudnák, miféle képességei vannak, hogy képes fokozni a rúnák erejét, és ekkora hatalmat adni nekik, csatasorba akarnák állítani, és fegyverként akarnák felhasználni. Ő pedig nincs erre felkészülve. Nem úgy nevelték... – Elhallgatott, ahogy Simon lassan megrázta a fejét. – Mi van?

– Nephilim vagy – mondta Simon. – Nem azt kéne akarnod, ami a legjobb a Klávénak? Ha ez azt jelenti, hogy fel kell használni Claryt...

– Oda akarod adni nekik? Ki akarod zavarni a frontra, hadd harcoljon Valentine meg a mindenféle seregei ellen?

– Nem – felelte Simon. – Ezt nem akarom. De én nem tartozom közétek. Nem kell megkérdeznem magamtól, ki a fontosabb, Clary vagy a családom.

Jace elvörösödött. – Egyáltalán nem erről van szó. Ha azt gondolnám, hogy ezzel segít a Klávénak... de nem segít. Csak baja esik...

– Még ha azt is gondolnád, hogy ezzel segít a Klávénak... – mondta Simon –, akkor sem adnád oda nekik.

– Ezt meg miért mondod, vámpír?

– Mert senki nem kaphatja meg rajtad kívül – közölte Simon.

Jace arcából hirtelen kiszökött a szín. – Tehát nem segítesz nekem – nyugtázta hitetlenkedve. – *Neki segítesz?*

Simon habozott – mielőtt válaszolhatott volna, erős hang törte meg közöttük a csendet. Éles, kétségbeesett sikoly volt, amit csak félelmetesebbé tett a hirtelenség, amivel véget ért. Jace megpördült. – Ez meg mi volt?

A sikolyt újabb kiáltások követték, meg egy éles dörrenés, ami kis híján beszakította Simon dobhártyáját. – Valami történt... a többiek...

De Jace már ott sem volt, az ösvényen rohant, átbújva az alacsony faágak alatt. Egy pillanatnyi habozás után Simon is követte... El is felejtette, milyen gyorsan tud most futni – ott rohant Jace sarkában, ahogy bekanyarodtak a templom sarkánál, és kirontottak az udvarra.

Káosz tárult eléjük. Fekete pára lepte be a kertet, és súlyos szagok terjengtek a levegőben – ózon éles szaga, mögötte pedig valami édes és kellemetlen. Alakok rohangáltak ide-oda. Simon csak töredékeket tudott kivenni belőlük, ahogy egy pillanatra feltűntek a ködben, hogy aztán ismét eltűnjenek. Isabelle-t vette észre, akinek fekete kötegekben ugrált a haja, ahogy megsuhintotta a korbácsát. Valami hatalmas lény támadását próbálta elhárítani éppen. Egy démon, gondolta Simon – csakhogy fényes nappal volt, démon tehát mégsem lehetett. Előrefelé bukdácsolva látta, hogy a lény formára emberszerű, de púpos és torz; valami nagyon nem volt vele rendjén. Egyik kezében vastag deszkát tartott, amivel szinte vakon sújtott Isabelle felé.

Alig pár lépésnyire tőle, a kőfalban tátongó résen át Simon látta a York Avenue békésen csordogáló forgalmát. Az Intézet mögött tiszta volt az ég.

– Elhagyatottak – suttogetta Jace. Lángoló arccal kapta elő az egyik szeráfpengét az övéből. – Tucatjával. – Szinte durván lökte félre Simont. – Maradj itt! Értetted? Maradj itt!

Simon egy pillanatilag mozdulatlanul állt egy helyben, ahogy Jace előrevetette magát, és eltűnt a ködben. Az Árnyvadász fiú pengéjének derengése ezüstszínűre festette körülötte a gomolygást. A hirtelen támadt fényben

sötét alakok futkostak ide-oda, Simon pedig úgy érezte, mintha egy tábla tejüvegen át próbálná kétségbeesetten megállapítani, mi történik a túloldalon. Isabelle eltűnt, de most a vérző karú Alecet pillantotta meg, amint éppen belevágott egy Elhagyatott harcos mellkasába, mire az tehetetlenül rogyott a földre. Egyetlen pillanattal később újabb lény magasodott mögötte, Jace azonban mindkét kezében egy-egy karddal máris ott termett: magasra ugrott a levegőbe, felemelte a fegyvereket, aztán vad, ollózó mozdulattal csapott le – és az Elhagyatott torkából fekete vér fröccsent elő, ahogy a feje levált a nyakáról. Simon gyomra összerándult; a vér szaga keserű méregre emlékeztette.

Hallotta, ahogy az Árnyvadászok egymásnak kiabálnak a ködben, bár az Elhagyatottak egyetlen hangot sem adtak ki. Hirtelen kitisztult a levegő, és Simon megpillantotta Magnust, aki kidülledt szemmel állt az Intézet falánál. Magasba emelt két keze között villámok cikáztak, mögötte pedig mintha négyzögletes fekete lyuk nyílt volna a kőben. Nem volt teljesen sötét, inkább talán úgy ragyogott, mint egy tükör, ami kavargó lángokat ejtett csapdába. – A Portál! – kiáltotta. – Menjenek át a Portálon!

Számos dolog történt egyszerre. Maryse Lightwood előrerohant, karjában a kislíval, Maxszel. Egy pillanatra megállt, hogy hátrakiáltson valamit, aztán megiramodott, majd átfutott a Portálon, és egyetlen pillanat alatt eltűnt a falban. Alec követte, maga után rángatva a véres korbácsát a földön húzó Isabelle-t. Ahogy a Portál felé vonszolta a lányt, valami előrobbant mögülik a ködből: egy kétpengéjű kést lóbáló Elhagyatott harcos.

Simon merevsége egyetlen pillanat alatt foszlott semmivé. Előrerontott, rákiáltott Isabelle-re – aztán megbotlott, és hasra vágódott olyan erővel csapódva a földnek, hogy a szusz is kiszorult volna belőle, ha egyáltalán lett volna benne szusz. Felült és megfordult, hogy megnézzze, miben esett el.

Egy test volt az. Egy nő teste, akinek átvágták a torkát, és kék szeme tágra nyílt a halálban. Madeleine.

– Simon, *mozgás!* – Jace ordított rá. Simon a hang irányába kapta a fejét, és észrevette, hogy Jace kezében a véres szeráfpengékkal rohan felé. Aztán felnézett, és látta, hogy az Elhagyatott, amelyik az imént még Isabelle-t üldözte, most sebhelyes arcán torz vigyorral fölé magasodik. Simon elkapta a fejét, ahogy a kétpengéjű kés felé sújtott, de még feljavult reflexeivel sem volt elég gyors. Éles fájdalom hasított belé, aztán minden elsötétedett.

2

Alicante démontornyai

EGYSZERŰEN NEM LÉTEZIK OLYAN MÁGIA, gondolta Clary, amivel új parkolóhelyeket lehetne varázsolni egy New York-i utcára. A furgonnal egyszerűen schol nem lehetett megállni, és a fél utca már így is tele volt szabálytalanul parkoló kocsikkal. Luke végül egy tűzcsapnál fékezett le, mielőtt sóhajtvá üresbe tette a sebességváltót. – Nyomás! – mondta. – Szólj nekik, hogy itt vagy, én meg utánad hozom a bőröndödet.

Clary bólintott, de habozott, mielőtt az ajtó felé nyúlt volna. A gyomra összeszorult az izgatottságtól, és nem először kívánta azt, hogy bár Luke is vele menne. – Mindig azt hittem, hogy amikor először utazom a tengerentúlra, legalább útlevél lesz nálam.

Luke nem mosolygott. – Tudom, hogy ideges vagy – mondta. – De nem lesz semmi baj. Lightwoodék vigyázni fognak rád.

Ezt vagy egymilliószor mondtam neked, gondolta Clary. Gyengéden Luke vállára tette a kezét, mielőtt kiugrott volna a furgonból. – Mindjárt találkozunk.

Ahogy végigsietett a repedezett kőjárdán, a forgalom hangjai egyre tompábbak lettek mögötte. Ezúttal jó pár pillanatba telt, mire lefejtette az álcát az Intézetről. Olyan volt, mintha a mágia újabb rétegét mázolták volna az öreg katedrálisra, amit aztán nehéz, szinte fájdalmas volt lekaparni az elméjével. Nemsokára azért csak sikerült, és olyanak látta az épületet, amilyen

valójában volt. A magas faajtók úgy ragyogtak, mintha frissen fényezték volna őket.

Különös szag terjengett a levegőben, talán ózon illata keveredett valami égett búzzel. Clary összeráncolt homlokkal fogta meg a kilincset. *Clary Morgenstern vagyok, Nephilim, és bejutásért folyamodom az Intézetbe...*

Az ajtó kitarult, és Clary belépett rajta. Hunyorogva nézett körül, próbálván megfejtetni, mi volt az, ami mintha megváltozott volna a katedrális belsejében.

Abban a pillanatban jött rá, amikor az ajtó becsapódott mögötte, és sötétben találta magát, amit csak a magasban lévő rózsablakon beszűrődő halvány derengés tört meg. Még soha nem járt úgy idebent, hogy ne égett volna több tucatnyi fáklya a padsorok között lévő, finoman megmunkált kandeláberekben.

Clary elővette a zsebéből a boszorkányfényt, és a magasba emelte. A ködarabból világosság tört elő az ujjai között, megvilágítva a sarkokat a katedrális belsejében, miközben a lány a csupasz oltár közelében lévő liftajtóhoz sietett, és türelmetlenül rácsapott a hívógombra.

Semmi sem történt. Eltelt egy fél perc, aztán Clary megint megnyomta a gombot. Aztán megint. Fülét a liftajtóra szorítva hallgatózott. Egyetlen nyekkenés sem hallatszott. Az Intézet elsötétedett és elnémult, mint egy felhúzható baba, amikor lejárt benne a rugó.

Clary hevesen kalapáló szívvel sietett vissza a bejáratához. Kinyitotta az ajtót, megállt a lépcső tetején, és feszülten nézett körül. Az ég egyre sötétedett, a színe lassan kobaltekékre váltott, és most már az égszag is sokkal határozottabb lett. Tűz lehetett? Talán az Árnyvadászoknak menekülniük kellett? De az épületnek nem esett baja...

– Nem tűz volt. – Halk, bársonyos, ismerős hang ütötte meg a fülét. Magas férfialak vált ki az árnyékból, fura tuskékbe rendezett hajkoronával. Fekete selyemöltönyt viselt ragyogó smaragdzöld inggel, keskeny ujjait pedig

fényes kövekkel kirakott gyűrűk díszítették. Mindehhez flancos csizma meg egy jó adag flitter is dukált.

– Magnus? – csodálkozott Clary.

– Tudom, mit gondolsz – mondta Magnus. – De nem volt tűz. Ez a pokkőd szaga. Amolyan megbabonázott démonfüst. Tompítja bizonyos varázslatok hatását.

– *Démonköd?* Ezek szerint...

– Megtámadták az Intézetet. Igen. Ma délután. Elhagyatottak. Valószínűleg néhány tucatnyi.

– Jace – suttopta a lány. – Lightwoodék...

– A pokkődben nem tudtam elég hatékonyan felvenni a harcot az Elhagyatottakkal. Az Árnyvadászok sem. Át kellett küldenem őket a Portálon Idrisbe.

– De egyikük sem sebesült meg?

– Csak Madeleine – felelte Magnus. – Madeleine meghalt. Sajnálom, Clary.

Clary kétségbeesetten ült le a lépcsőre. Nem ismerte túl jól Madeleine-t, de ő jelentette az összeköttetést az édesanyjával – az *igazi* édesanyjával, a kemény, harcós Árnyvadással, akit Clary sosem ismert.

– Clary? – Luke közeledett az ösvényen az egyre sűrűbb sötétben, kezében a lány bőrröndjével. – Mi a baj?

Clary a térdeit ölelve mozdulatlanul ült, amíg Magnus mindenről beszámolt. A Madeleine halála miatt érzett fájdalom leple alatt a lányt előntötte a bűnös megkönnyebbülés. Jace-nek nem esett baja. Lightwoodék jól vannak. Ezeket újra meg újra elismételte magában némán. Jace-nek nem esett baja.

– Az Elhagyatottak – szólt Luke. – Mindet megöltétek?

– Nem mindet – rázta meg a fejét Magnus. – Miután átküldtem Lightwoodékat a Portálon, az Elhagyatottak szétszéledtek. Én láthatólag nem érdekeltem őket. Mire bezártam a Portált, nem voltak sehol.

Clary felkapta a fejét. – Bezártad a Portált? De azért így is el tudsz küldeni Idrisbe, ugye? – kérdezte. – Szóval átmehetek a Portálon Lightwoodék után, igaz?

Luke és Magnus összenézett. Luke letette a bőröndöt a földre.

– Magnus? – Clary hangja olyan éles volt, hogy a saját fülét is bántotta.

– *Oda kell mennem!*

– Bezártam a Portált, Clary...

– Akkor nyiss egy másikat!

– Az nem olyan egyszerű – közölte a boszorkánymester. – A Klávé gondosan figyel, ki lép be mágia segítségével Alicantéba. A főváros szent hely a szemükben. Ez az ő Vatikánjuk, az ő Tiltott Városuk. Egyetlen alvilági és egyetlen mondén sem léphet be engedély nélkül.

– De én Árnyvadász vagyok!

– Alig hogy – mondta Magnus. – Aztán meg a toronyok megakadályozzák, hogy a Portálokon keresztül közvetlen a városba lehessen jutni. Alicantéba kizárólag akkor lehet Portált nyitni, ha ott állnak a túloldalon, és várnak rád. Ha megpróbálnálak csak úgy átküldeni, azzal megszegném a Törvényt, ezt pedig nem óhajtom megkockáztatni a kedvedért, napsugaram, akármennyire is kedvellek amúgy.

Clary a sajnálkozó Magnusról az óvatos Luke-ra pillantott. – De nekem el *kell* jutnom Idrisbe – mondta. – Muszáj segítenem anyámnak. Kell, hogy legyen valami más módszer is, hogy utánuk menjek, valami, amihez nincs szükség Portálra.

– A legközelebbi repülőtér a szomszéd országban van – közölte Luke. – Ha átjutnánk a határon, és ez egy nagyon nagy „ha”, akkor is hosszú és veszélyes utazás várna ránk mindenféle alvilági területeken keresztül. Napokig tarthatna, mire odaérnénk.

Clarynek égett a szeme. *Nem fogok sírni*, mondta magának. *Nem fogok.*

– Clary – szólt gyengéden Luke. – Üzenetet küldünk Lightwoodéknak. Gondoskodunk róla, hogy mindent megtudjanak arról, hogyan szerezhet-nek ellenszert Jocelyn számára. Kapcsolatba léphetnek Fell-lel...

De Clary a fejét rázva ugrott talpra. – Muszáj nekem mennem! – jelentette ki. – Madeleine azt mondta, Fell nem áll szóba senki mással.

– Fell? Ragnor Fell? – visszhangozta Magnus. – Megpróbálhatok eljutatni neki egy üzenetet. Akkor tudná, hogy Jace-t kell várnia.

Az aggodalom lassan oldódni kezdett Luke arcán. – Hallod, Clary? Magnus segítségével...

De Clary nem akart hallani többé Magnus segítségéről. Nem akart hallani semmit sem. Beleélte magát, hogy meg fogja menteni az édesanyját, most pedig kiderült, hogy mégsem tehet érte semmit, azon kívül, hogy a betegágyánál ül, ernyedt kezét szorongatja, és reménykedik benne, hogy valaki más valahol máshol megteszi, amit ő nem tehet meg.

Lebotorkált a lépcsőn, félrelökve Luke felé nyújtott kezét. – Most egyedül akarok lenni egy kicsit.

– Clary... – hallotta Luke hangját a lány, de hátra sem pillantva tűnt el a katedrális sarka mögött. Ahol az ösvény elágazott, az apró kert felé sietett tovább, ahonnan az égés és a hamu szagát érezte – meg valami sűrű, bántó bűzt a háttérből. A démonmágia bűzét. A kertben még mindig lebegett a köd, szétszórt pamacsai rá-rátelepedtek egy rózsabokor leveleire, vagy elbújtak egy kődarab alatt. Clary látta, hol taposták ki a földet a csata hevében – az egyik kőpad mellett pedig egy vörös foltot is észrevett, amin esze ágában nem volt rajtafelejtani a tekintetét.

Elkapta a fejét, és azonnal mozdulatlanra merevedett. A katedrális falán rúnák félreismerhetetlen maradványai látszottak, halványkéken izzva a szürke kövön. A fakuló szögletes vonalak mintha egy félig nyitva hagyott ajtót vettek volna körül...

A Portál.

Clary úgy érezte, mintha valami megmozdult volna benne. Rúnák jutottak eszébe, ahogy veszélyesen ragyogtak egy hajó sűrű fémtestén. Eszébe jutott, ahogy a hajó megremegett, hogy aztán rés nyíljon rajta, amin keresztül beáramlott az East River fekete vize. *Csak rúnák, gondolta. Szimbólumok. Meg tudom rajzolni őket. Ha Anya fogságba ejtheti a Végzet Kelyhének lényegét egy darab papíron, akkor én is tudok Portált készíteni.*

Clary azon kapta magát, hogy a lábai a katedrális falához viszik, keze pedig a zsebébe nyúl az irónjáért. Erővel kényszerítette az ujjait, hogy ne remegiének, ahogy az eszköz hegyét a kőhöz illesztette.

Szorosan becsukta a szemét, és a gondolataival íves fényvonalakat kezdett húzni. Vonalakat, amik ajtókról meséltek neki és utazásról légörvények hátán, távoli helyekre. A vonalak végül összefüggő, légiesen kecses ábrává álltak össze. Clary nem tudta, létezett-e egyáltalán a lelki szemei előtt lebegő rúna, vagy most alkotta meg. Mindenesetre az az érzése támadt, mintha mindig is használták volna.

Portál.

Rajzolni kezdett, a jelek, akár egy szénrajz fekete vonalai, szökelltek elő az irón hegyéből. A kő sistergett, és Clary orrát égés savas szaga töltötte meg. Lezárt szemhéja előtt izzó kék fény terebélyesedett. Érezte az arcán a hőt, mintha lobogó tűz előtt állt volna. Végül a lélegzetét visszatartva leengedte a kezét, és felpattant a szeme.

A frissen rajzolt rúna sötét virágként nyílt ki a falon. A vonalak Clary szeme láttára alakultak át, olvadtak el és folytak lassan le a kövön, menet közben új alakot véve fel. Nemsokára az egész rúna megváltozott. Egy Clarynél jóval magasabb, világító ajtó körvonalai rajzolódtak ki a katedrális oldalán.

A lány képtelen volt levenni a szemét a nyílásról. Ugyanolyan fekete fény nyel ragyogott, mint a Portál Madame Dorothea függönye mögött. Clary kinyújtotta a kezét...

Aztán hátralépett. Letörtén emlékezett vissza, hogy a Portált csakis úgy használhatja az ember, ha maga elé képzei a helyet, ahová menni akar. Csak-hogy ő sosem járt Idrisben. Persze elmesélték neki, milyen. Zöldellő völgyek, sötét erdők, csillogó víz, tavak, hegyek, meg Alicante, az üvegtornyok városa. Elképzelte, milyen lehet, de ennyi nem volt elég ehhez a mágiához. Bárcsak...

Hirtelen élesen szívta be a levegőt. De hiszen ő *látta* Idrist! Egyszer álmódott róla, és bár nem tudta, miért, de biztos volt benne, hogy az az álom valóság volt. Mit is mondott neki benne Jace Simonról? Hogy nem maradhat, mert „ez a hely az élőké”. És nem sokkal később Simon meghalt...

Clary felidézte az emlékezetében élő álmot. Egy alicantei bálteremben táncolt. A falak fehérek és aranyszínűek voltak, átlátszó, gyémántszerű tetővel. Volt ott egy szökőkút is – ezüst medence, közepén egy sellőszoborral –, az ablakok előtt álló fákra pedig lámpásokat erősítettek. Clary zöld bársonyt viselt, éppen, mint most.

Mintha még mindig az álomban lenne, megint a Portál felé nyúlt. Ujjai érintése nyomán éles fény támadt, és egy ajtó nyílt meg, kivilágított helyiséget mutatva meg a nyílás mögött. Clary a kavargó, aranyszínű örvénybe meredt, aminek a helyén lassan különböző alakok öltöttek testet – mintha egy hegy körvonalait látta volna, és a tiszta kék eget...

– *Clary!* – Luke rohant felé az ösvényen dühös, de egyben kétségbeesett arccal. A mögötte igyekvő Magnus macskaszeme fémesen csillogott a Portál kertet elárasztó fényében. – Clary, *állj meg!* A védvonalak veszélyesek. Meg fogsz halni!

De a lányt most már nem lehetett megállítani. A Portál mögött egyre erősödött a fény. Clary az álmában látott terem aranyló falaira gondolt, arra, ahogyan a hatalmas üvegfületek visszaverték az aranyszínű fényt. Luke tévedett; nem értette Clary képességét, fogalma sem volt, hogy működik... Mit számítottak a védvonalak, ha valaki létrehozhatja a saját valóságát,

pusztán azzal, hogy lerajzolja? – Mennem kell – kiáltotta, és nyújtott kézzel tett egy lépést előre. – Bocsáss meg, Luke...

Még egyet lépett... aztán egy utolsó, gyors szökéssel ott termett mellett Luke, és éppen amikor felrobbant körülöttük a világ, megragadta a csuklóját. Akár ha egy tornádó tépett volna ki egy fát a gyökereinél fogva, mind a ketten a levegőbe repültek. Clary még egyszer utoljára megpillantotta a pörögve távolodó manhattani autókat meg épületeket, aztán egy ostorcsapászerű légáramlat magával ragadta, és beröpítette a kavargó, arany káoszba. Luke vasmarka egy pillanatra sem engedte el a csuklóját.

Simon víz ritmikus csapkodására tért magához. Felült, és a rémülettől a lélegzete is elállt... Amikor legutóbb hullámok hangjára ébredt, fogoly volt Valentine hajóján, és a csobogó hang most azonnal vérfagyasztó sebességgel idézte fel az emlékeket arról a rettenetes pillanatról.

De nem... egy gyors pillantás elárulta, hogy ezúttal teljesen máshol van. Most puha takarók alatt feküdt egy kényelmes faágyon egy apró, tiszta, halványkékre festett falú szobában. A sötét függönyöket elhúzták, de vámpírszemeinek a körben beszivárgó gyenge fény is elég volt. A padlón világos szőnyeg hevert, az egyik falra pedig tükrös szekrényt szereltek.

Simon egy fotelt is látott, amit valaki az ágy mellé húzott. Felült, a takaró lehullott róla, és két dolgot máris megállapíthatott: először is azt, hogy ugyanaz a farmer meg póló van rajta, amiket akkor vett fel, amikor elindult az Intézetbe Jace-hez, másodszor pedig azt, hogy a fotelban ülő lány arcát a kezére támasztva alszik, miközben hosszú, fekete haja mint egy rojtos kendő hullik alá.

– Isabelle? – kérdezte Simon.

A lány szeme felpattant, és riadtan nézett körbe. – Úúúú! Magadhoz tértél! – Isabelle ültében kihúzta magát, és megigazította a haját. – Jace annyira meg fog könnyebbülni! Szinte biztosak voltunk benne, hogy neked anyyi.

– Hogy nekem annyi? – visszhangozta Simon. Szédült, és hányinger környékezte. – De miért? – Hunyorogva nézett körül a szobában. – Az Intézetben vagyok? – kérdezte, de abban a pillanatban, hogy a szavak elhagyták a száját, maga is rájött, hogy ez lehetetlen. – Akarom mondani... hol vagyunk?

Isabelle arcán feszült grimasz villant. – Szóval... nem is emlékszel, mi történt a kertben? – Nyugtalanul rángatta a fotel kárpitozásának horgolt szegegyét. – Az Elhagyatottak megtámadtak bennünket. Rengetegen voltak, és a pokolköd borzasztóan megnehezítette a dolgunkat. Magnus megnyitotta a Portált, és éppen át akartunk futni rajta, amikor láttuk, hogy jössz felénk. Átestél... átestél Madeleine-en, és ott volt közvetlenül mögötted egy Elhagyatott. Te nyilván nem vetted észre, Jace viszont igen. Megpróbált odaérni, de nem sikerült neki. Az Elhagyatott beléd döfte a kését. Rengeteg vért vesztettél. Jace megölte az Elhagyatottat, felkapott, és magával vonszolt a Portálon keresztül – fejezte be a történetet Isabelle. Olyan gyorsan beszélt, egyik szavát a másikba öltve, hogy Simonnak erősen kellett fülelnie, ha meg akarta érteni. – Mi közben már mind a túldalolon voltunk, és hadd mondjam el neked, rendesen meglepődtünk, amikor megjelent Jace veled, ráadásul ömlött belőled a vér. A Konzul egyáltalán nem volt elájulva.

Simonnak kiszáradt a szája. – Az Elhagyatott *belém döfte a kését?* – Képtelenségnek tűnt. Csakhogy rendbe jött ő már korábban is, amikor Valentine elvágta a torkát. Mégis, legalább *emlékeznie* kéne. A fejét rázva nézett végig magán. – Hol?

– Megmutatom. – Simon őszinte meglepetésére Isabelle egyetlen pillanattal később máris az ágya szélén ült, és hűvös tenyerét a hasára fektette. Felhúzta a fiú pólóját, szabaddá téve bőre egy darabját, amit vékony vörös vonal szelt ketté. Még hegnek is alig lehetett nevezni. – Itt – mondta a lány, végighúzva rajta az ujjait. – Fáj?

– N...nem. – Amikor Simon először látta Isabelle-t, annyira lenyűgözőnek, annyira étellel telinek és energikusnak találta, hogy azt hitte, végre rálelt egy lányra, aki elég hevesen ég ahhoz, hogy elhomályosítsa Clary képét, ami mintha örökre beivódott volna a szemhéja belsejébe. Nem sokkal később aztán Simont patkánnyá változtatták miatta Magnus Bane bulijában, és a fiú rájött, hogy Isabelle túl hevesen is ég egy magafajta hétköznapi srácnak. – Nem fáj.

– Viszont a szemem igen – szólalt meg egy hűvösen derűs hang az ajtóból. Jace. Olyan csendben jött be, hogy Simon meg sem hallotta. Jace most becsukta az ajtót maga mögött, és elvgyorodott, ahogy Isabelle megigazította Simon pólóját. – Egy vámpírt molesztálsz, amikor az még túl gyenge hozzá, hogy ellenálljon, Iz? – kérdezte. – Biztos vagyok benne, hogy ezzel megszeged a Szövetségnek legalább egy szabályát.

– Csak megmutattam neki, hol szúrták meg – tiltakozott Isabelle, de furcsán kapkodva telepedett vissza a foteljába. – Mi folyik odalent? – kérdezte. – Még mindig pánikban vannak?

Jace arcáról lefagyott a mosoly. – Maryse felment a Gardhoz Patrickkel – mondta. – A Klávé ülésezik, és Malachi úgy gondolta, jobb lesz, ha... személyesen magyarázza el... mi az ábra.

Malachi. Patrick. Gard. Az ismeretlen nevek kavarohtak Simon fejében. – Mit magyaráz el?

Isabelle és Jace összenézett. – Téged – szólt végül Jace. – Azt, hogy miért hoztunk magunkkal egy vámpírt Alicantéba, amivel elég egyértelműen megszeztük a Törvényt.

– Alicantéba? Alicantéban vagyunk? – Simont egy pillanatra elfogta a pánik, aminek a helyét gyorsan átvette a gyomrába hasító fájdalom. Hangoosan felnyögött, és kétrét görnyedt.

– Simon! – nyúlt felé riadtan Isabelle. – Jól vagy?

– Menj el, Isabelle! – Simon a hasára szorította a kezét, és esdekelve pillantott Jace-re. – Küldd el innen!

Isabelle sértődött tekintettel húzódott hátra. – Jól van. Megyek. Nem kell kétszer mondanod. – Felpattant, kisetett a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót.

Ahogy Jace Simonhoz fordult, borostyánszínű szeme kifejezéstelen volt. – Mi történt? Azt hittem, gyógyulsz.

Simon felemelte a kezét, hogy távol tartsa magától a fiút. Fémcsipő érintette a torkát. – Nem Isabelle-lal van a baj – nyögte ki. – És nem is a sebbel. Csak... éhes vagyok. – Szinte égett az arca. – Vért vesztettem, úgyhogy... pótolnom kell.

– Hát persze – bólintott Jace, mint akinek éppen most hoztak a tudomására egy érdekes, bár nem különösebben fontos tudományos tény. A halvány aggodalom eltűnt az arcáról, és valami más vette át a helyét, ami leginkább kedélyes gúnynak tűnt. Simont ettől elkapta a méreg, és ha nem bénította volna meg a fájdalom, biztosan ráveti magát Jace-re dühében. Jelen állás szerint csak felnyögni tudott. – Kapd be, Wayland!

– Hirtelen Wayland lettem, mi? – A derű továbbra sem hagyta el Jace arcát, de a dzsekije nyakához nyúlt, és nekilátott lehúzni a cipzárt.

– Nem! – Simon visszakuporodott az ágyára. – Nem érdekel, milyen éhes vagyok. Nem fogok még egyszer a véredből inni.

Jace elhúzta a száját. – Mintha hagynám. – Benyúlt a dzsekije belső zsebébe, és előhúzott egy üvegflaskát, félig megtöltve híg, vörösesbarna folyadékkal. – Gondoltam, szükségem lehet erre. Kifacsartam a levét néhány kiló nyers húsból a konyhán. Ennél többet nem tehettem.

Simon elvette az üveget, de annyira remegett a keze, hogy Jace-nek kellett lecsavarnia helyette a kupakot. A folyadék büdös volt, és túl híg meg sós ahhoz, hogy rendes vér legyen, ráadásul kellemetlen mellékízéből az is kiderült, hogy a hús már jó pár napos lehetett.

– Fúj – mondta a fiú néhány korty után. – Döglött vér.

Jace felhúzta a szemöldökét. – Nem minden vér döglött?

– Minél régebb óta döglött az állat, aminek a véréét iszom, annál rosszabb az íze – magyarázta Simon. – A friss jobb.

– De soha nem ittál friss vért. Ugye?

Simon maga is felhúzta a szemöldökét.

– Mármint az enyémen kívül – mondta Jace. – Persze biztos vagyok benne, hogy az én vérem fantasztikus.

Simon letette az üres üveget az ágy mellett álló fotel karfájára. – Valami nagyon nem stimmel veled – szólt. – Úgy értem, agyilag. – A fiú szájában még ott volt a romlott vér íze, de a fájdalom elmúlt. Már is erősebbnek érezte magát, mintha a vér azonnal ható orvosság lenne, amire szüksége van az élethez. Kíváncsi volt, ugyanezt érezték-e a heroinfüggők is. – Tehát Idrisben vagyok.

– Egészen pontosan Alicantéban – bólintott Jace. – A fővárosban. Az egyetlen városban, igazság szerint. – Az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt. – Penhallow-ék nem igazán akarták elhinni nekünk, hogy nincs rád hatással a nap. Feltették ezeket a sötétítőket. Azért érdemes kinézned.

Simon felállt az ágyról, és megállt Jace mellett az ablaknál. Elkerekedett a szeme.

Pár évvel ezelőtt édesanyja a húgával együtt elvitte Toszkánába, ahol egy hétig nehéz, idegen résztaételeket meg sóltan kenyeret ettek, anyjuk pedig keskeny, kacskaringós utakon száguldozott a bérelt Fiatjukkal, időnként kis híján belerohanva a gyönyörű öreg épületekbe, amiket állítólag meg akartak nézni. Simon emlékezett rá, amikor egy San Gimignano nevű városka mellett megálltak a domboldalon, és megnézték a rozsdabarna épületeket, amelyekhez itt-ott égbeszökő tornyok tartoztak. Ha az, amit most látott, bármire emlékeztette, hát ez a kép volt az. Valójában azonban annyira idegen volt, hogy nem hasonlított semmire, amivel korábban találkozott.

Egy meglehetősen magasnak tűnő ház egyik felső ablakában állt. Ha felfelé pillantott, kőereszeket látott, felettük pedig az eget. Szemben egy másik ház állt, nem olyan magas, mint ez, a két épület között pedig keskeny, sötét csatorna húzódott, amin itt-ott hidak íveltek át. Innen jött a vízcso bogás, amit az előbb hallott. A ház félúton épült egy domboldalon. Alatta mézszínű kőépületek álltak, köztük keskeny utcákkal, amelyek mind egy kör alakú zöld területhez vezettek: egy távoli dombok által körülvett erdő volt az. A dombok innen hosszú, zöld és barna csíkoknak tűntek őszi színek foltjaival tarkítva. Mögöttük behavazott tetejű, csipkés hegyek emelkedtek.

De mindebből még semmi nem lett volna furcsa. Igazán furcsának a látószólag véletlenszerűen elrendezett, tükröződő fehér-eszüstös tetejű tornyok tűntek. Olyan volt, mintha ragyogó dárdákként döfték volna át az eget, és Simon hamarosan rájött, hol látta ezt az anyagot korábban: az Árnyvadászok kemény, üvegszerű fegyverein, amiket szeráfpengéknek neveztek.

– Azok a démontornyok – mondta Jace, válaszul a fel nem tett kérdésre. – Ezek védik a várost. Távol tartják a démonokat Alicantétól.

Az ablakon beáramló levegő hűvös volt és tiszta, olyan, amelyet az ember sosem lélegezhet be New Yorkban. Nem hozta magával sem por, sem füst, sem fém, sem más emberek szagát. Csak tiszta levegő volt. Mielőtt Jace-hez fordult volna, Simon vett egy mély, szükségtelen lélegzetet. Nehéz volt levegőzni az emberi szokásokat. – Tényleg el kéne hinnem – mondta aztán –, hogy csak véletlenül hoztál ide? Hogy ez valami úton-módon nem a terved része, amivel azt próbáltad megakadályozni, hogy Clary veled jöjjön.

Jace nem nézett rá, de egy pillanatra megemelkedett a mellkasa, mintha elnyomott volna egy sóhajt. – Telitalálat – mondta. – Faragtam egy csomó Elhagyatott harcost, elintéztem, hogy megtámadják az Intézetet, megöljék Madeleine-t meg majdnem mindenki mást is, csak hogy otthon tarthassam Claryt. És mit ád az ég, ördögi tervem tökéletesen bevált.

– Hát be is vált – szólt csendesen Simon. – Vagy nem?

– Figyelj ide, vámpír – mondta Jace. – Az a terv része volt, hogy Clary ne jöjjön Idrisbe. Az meg, hogy te itt kötsz ki, nem volt a terv része. Azért hoztalak át a Portálon, mert ha otthagylak sebesülten és eszméletlenül, az Elhagyatottak biztosan megölnék.

– Ott maradhattál volna velem...

– Mindkettőnket megöltek volna. A pokolködben még azt sem tudtam megállapítani, hányan voltak. Száz Elhagyatottat még én sem vagyok képes visszaverni.

– Lefogadom, hogy fáj beismerni – mondta Simon.

– Te egy barom vagy – jelentette ki Jace rezzenéstelenül –, még alvilági mércével mérve is. Megszegtem a Törvényt, hogy megmenthessem az életed. Hozzáteszem, nem először. Lehetnél egy kicsit hálásabb.

– *Hálásabb?* – Simonnak ökölbe szorult a keze. – Ha nem rángattál volna oda az Intézetbe, nem lennék itt. Nem én akartam, hogy hozz ide.

– De igen – szólott Jace. – Amikor azt mondtad, hogy bármit megtennél Claryért. *Ez belefér a bármibe.*

Mielőtt Simon dühösen visszavághatott volna, kopogtattak az ajtón. – Hahó! – kiáltotta Isabelle odakintről. – Abbahagytad már a hisztit, Simon? Beszélnem kell Jace-szel.

– Gyere be, Izzy! – Jace nem vette le a szemét Simonról. A tekintetében izzott a düh, meg még valami, amitől Simonnak kedve támadt fejbe vágni egy a keze ügyébe kerülő tompa tárggyal. Például egy kisebbfajta teherautóval.

Isabelle fekete haj és ezüstös szoknya örvényének közepén libbent a szobába. Az elefántcsont fűző, amit a felsőtestén viselt, szabadon hagyta rúnákkal telerajzolt karját és vállát. Simon úgy sejtette, kellemes változatosságot jelentett a lánynak, hogy végre megmutathatja a Jeleit egy olyan helyen, ahol senki sem találja őket furcsának.

– Alec fölmege a Gardhoz – közölte kertelés nélkül Isabelle. – Viszont előbb még akar veled beszélni Simonról. Le tudsz jönni?

– Persze. – Jace az ajtó felé indult. Félúton járt, amikor észrevette, hogy Simon követi, és izzó tekintettel fordult meg. – Te itt maradsz.

– Nem – jelentette ki Simon. – Ha rólam fogtok beszélni, akkor én is ott akarok lenni.

Egy pillanatra úgy tűnt, Jace hűvös nyugalmának annyi: a fiú elvörösödött, kinyitotta a száját, és villant a szeme. Aztán összeszedte az akaraterejét, és a düh ugyanilyen gyorsan el is tűnt. Jace összeszorított fogakkal mosolyodott el. – Hát jó – mondta. – Gyere le, vámpír! Találkozhatsz az egész boldog családdal.

Amikor Clary először lépett át egy Portálon, úgy érezte, mintha repülne, súlytalanul pörögve a levegőben. Most inkább olyan volt, mintha egy tornádó ragadta volna magával. Süvöltő szelek zúgtak körülötte, kitépték a kezét Luke markából, és tehetetlen sikoly tört elő a torkából. Forogva zuhant a fekete-arany örvény szívébe.

Valami lapos, kemény és ezüstszínű tűnt fel előtte, mint egy tükör. Clary sikitva repült felé, és az arca elé kapta a kezét. Nekiütközött a tükörszerűségnek, és átrepült rajta. Rettenetes hideg és fullasztó levegőtlenység vette körül. Egyre mélyebbre süllyedt a sűrű, kék sötétségbe. Lélegezni próbált, de nem tudott levegőt szívni a tüdejébe, csak újabb adagokat a fagyos hidegből...

Hirtelen valaki megragadta a kabátjánál fogva, és felfelé rántotta. Tehetetlenül rugdalózott, de túl gyenge volt, hogy kitörjön a szorításból. A láthatatlan kéz felfelé húzta, a vak kétség pedig egyre halványult körülötte, amíg egyszerre aranyszínűvé nem vált minden, és Clary fel nem bukkant a víz felszínére – *tényleg* víz volt –, és tele nem szívta a tüdejét levegővel. Vagy legalábbis meg nem próbálta. Leginkább csak fulladoznia sikerült, és fekete pontok ugráltak a szeme előtt. Sebesen vonszolták a vízen, a lábára és a karjára vízinövények tekeredtek – megfordult az ismeretlen szorításban, és valami egészen ijesztőt pillantott meg. Nem tűnt teljesen farkasnak,

de embernek sem. A fülei hegyesek voltak, mint két tör, és felhúzott ajkai alól kivillantak éles, fehér fogai. Clary próbált siktítani, de csak víz tört elő a szájából.

Egy pillanattal később kint volt a vízből, és nedves, kemény földön találta magát. Kezek nehezedtek a vállára, és keményen a talajhoz préselték, majd addig püfölték a hátát, amíg görcsbe nem rándult a mellkasa, és keserű vizet nem öklendezett fel.

Clary még mindig fulladozott, amikor a kezek a hátára fordították. Luke-ot pillantotta meg fekete árnyékként a fehér felhőkkel tarkított kék égbolt előtt. A gyengédség, ami általában sütött a tekintetéből, tovatűnt; bár mostanra nem maradt benne semmi a farkasból, láthatólag dühös volt. Ülő helyzetbe rángatta a lányt, és újra meg újra megrázta, amíg az élesen be nem szívta a levegőt, és halkan rá nem szólt. – Luke! Hagyd abba! Ez fáj...

A férfi elvette a kezét Clary válláról, majd megragadta az állát, felemelte a fejét, és a szemébe nézett. – A víz – szólt. – Felköhögted az összes vizet?

– Azt hiszem – suttozta a lány. Hangja erőtlenül tört elő duzzadt torkából.

– Hol van az irónod? – kérdezte a férfi, aztán amikor a lány habozni kezdett, élesebben folytatta. – Clary! Az irónod! Keresd meg!

A lány elhúzódott, és beletúrt nedves zsebeibe. Pár pillanatnyi hiábavaló keresés után kétségbeesetten nézett fel Luke-ra. – Azt hiszem, elejtettem a tóban – szipogta. – Anyukám... irónját.

– Jézusom, Clary! – Luke felállt, és összekulcsolta a kezét a tarkója mögött. Ő is bőrig ázott, farmerjából és nehéz flanelkabátjából patakokban folyt a víz. A szemüveg, amit általában félig lecsúsztatva viselt az orrán, most nem volt sehhol. Komoran pillantott le a lányra. – Jól vagy? – Nem volt igazi kérdés. – Úgy értem, most, ebben a pillanatban. Jól vagy?

A lány bólintott. – Mi baj, Luke? Miért van szükségünk az irónomra?

Luke nem felelt. Körülnézett, mintha csak valahonnan a környékről remélne segítséget. Clary követte a tekintetét. Egy tekintélyes méretű tó széles, homokos partjára vetődtek. A víz halványkék volt, és itt-ott megcsillant rajta a nap fénye. A lány kíváncsi lett volna rá, vajon innen eredt-e az aranyló fénysugár, amit a félig nyitott Portálon keresztül látott. Most, hogy a partján volt, nem pedig a vízben, Clary semmi baljóslatút nem talált a tóban. A körben emelkedő dombokon a fák levelei mostanában kezdtek aranyárnyába meg rozsdabarnába fordulni. A dombok mögött emelkedő magas hegyek csúcsait hó borította.

Clary összerezett. – Luke, amíg a vízben voltunk... félig farkassá változtál? Mintha láttam volna...

– A farkas énem jobban tud úszni, mint az emberi énem – közölte kurtán Luke. – És erősebb is. Ki kellett vonszolnom a vízből, és nem nagyon voltál segítségemre.

– Tudom – bólintott a lány. – Ne haragudj! Nem kellett... Nem kellett volna velem jönnöd.

– Ha nem jövök veled, most már halott lennél – közölte Luke. – Magnus megmondta, Clary. Nem juthatsz be egy Portálon át az Üvegvárosba, hacsak nem vár rád valaki a túloldalon.

– Azt mondta, azzal megszegem a Törvényt. Azt nem tette hozzá, hogy ha megpróbálok bejutni, lepattanok.

– Világosan közölte veled, hogy a védvonalak miatt nem lehet Portálon át bejutni a városba. Nem az ő hibája, hogy te ezt megpróbáltad kijátszani egy olyan varázslattal, amit te magad is alig értesz. Csak mert megvan egy képességed, még nem biztos, hogy tudod, hogyan használd ki. – Luke összeráncolta a homlokát.

– Bocsáss meg – mondta Clary halkán. – Most hol vagyunk?

– A Lyn-tónál – felelte Luke. – Azt hiszem, a Portál a lehető legközelebb hozott minket a városhoz, aztán ledobott. – Körülnézett, és megrázta a fejét.

Tekintetében csodálat keveredett kimerültséggel. – Megcsináltad, Clary. Idrisben vagyunk.

– Idrisben? – kérdezte Clary. Felállt, és bután meredt a tóra. A víztükrön csillogó kéken, zavartalanul fodrozódott előtte. – De... azt mondtad, Alicante közelében vagyunk. Schol sem látom a várost.

– Mérföldekre van – mutatott előre Luke. – Látod azokat a dombokat a távolban? Át kell kelniük rajtuk, mögöttük van a város. Autóval ott lennénk egy óra alatt, de gyalogolnunk kell, úgyhogy valószínűleg rá fog menni az egész délutánunk. – Hunyorogva pillantott fel az égre. – Indulnunk is kéne.

Clary elkéseredetten pillantott végig magán. A gondolat, hogy csuromvizes ruhákban kell végiggyalogolnia a délutánt, nem volt éppen ínyére. – Nincs valami más...

– Valami más lehetőség? – kérdezte Luke, és hirtelen némi él költözött a hangjába. – Neked van ötleted, Clary, ha már idehoztál bennünket? – A tóval ellenkező irányba mutatott. – Arrafelé hegyek vannak. Gyalog csak a legnagyobb nyárban járhatók. Halálra fagynánk a csúcson. – Megfordult, és egy másik irányba bökött az ujjával. – Arra mérföldeken át csak erdők vannak. Egészen a határig nyúlnak. Lakatlanok, legalábbis emberek nem élnek bennük. Alicantén túl termőföldeket meg tanyákat találsz. Talán kijuthatnánk Idrisből, de előbb át kéne mennünk a városon. Egy olyan városon, ahol a magamfajta alvilágiakat egyáltalán nem látják szívesen.

Clary tátott szájjal nézett fel a férfira. – Luke, nem tudtam...

– Hát persze, hogy nem tudtad. Nem tudsz semmit Idrisről. Még csak nem is érdekel Idris. Csak mérges voltál, amiért hátrahagytak, és hisztirohamot kaptál, mint egy kisgyerek. Most meg itt vagyunk. A semmi közepén fagyoskodunk, és... – Komoran hallgatott el. – Gyere, induljunk!

Clary keserves csendben követte a férfit a Lyn-tó partján. Ahogy lépdeltek, a nap megszáritotta a haját, de a bársonykabát megszívta magát, mint a szivacs, és ólomfüggönyként lógott a vállán, ahogy előre igyekezett a sziklák

közt a sárban, igyekezték lépést tartani a hosszú lábaival kitartóan menetelő Luke-kal. Időnként megpróbált beszélgetést kezdeményezni, de Luke makacsul hallgatott. Clary eddig soha nem tett semmit, ami után egy bocsánatkéréssel ne tudta volna csillapítani a férfi haragját. Nagyon úgy festett, hogy ezúttal más a helyzet.

Ahogy haladtak, a sziklák egyre magasabbra emelkedtek a tó körül, és sötét foltok tarkították őket, mintha valaki fekete festéket fröcskölt volna rájuk. Clary alaposabban is megnézte magának ezeket a foltokat, és észrevette, hogy valójában barlangok a hegyoldalban. Egyik-másik nagyon mély lehetett, ahogy elkanyarodott, és a folytatása eltűnt a feneketlen sötétségben. A lány úgy képzelte, denevérek meg mindenféle csúszómászók lakhatnak a mélyükön, és végigfutott a hátán a hideg.

A sziklák között vezető keskeny ösvény összetört kövekkel határolt, széles útba torkollott. A tó indigókéken kanyarodott el mögöttük a késő délutáni fényben. Az út átvágott egy sík, füves területen, aminek a túloldalán a távolban dombok emelkedtek. Clary elkéserevde állapította meg, hogy a város továbbra sem látszik.

Luke félelemmel a szemében nézett a dombok felé. – Messzebb vagyunk, mint gondoltam. Olyan régen jártam itt...

– Talán ha találnánk egy nagyobb utat – vetette fel Clary –, stoppolhatnánk. Valaki elvihetne a városba, vagy...

– *Clary!* Idrisben nincsenek autók. – Látva a lány döbbenetét, Luke elnevette magát, bár továbbra sem tűnt éppen vidámnak. – A védvonalak megzavarják a gépeket. A legtöbb technológia nem működik itt. Mobiltelefonok, számítógépek, semmi ilyesmi. Magát Alicantét nagyrészt boszorkányfények világítják meg, és mindent rúnakövekkel működtetnek.

– Ó – csodálkozott el Clary. – És... milyen messze vagyunk a várostól?

– Elég messze. – Luke rá sem nézett a lányra, úgy túrt bele két kézzel rövid hajába. – Van valami, amit el kéne mondanom neked.

Clary minden izma megfeszült. Eddig nem akart mást, csak hogy Luke végre szóba álljon vele. Most már úgy érezte, jobb lenne szótlantul gyalogolni tovább. – Semmi baj...

– Észrevetted – kezdte Luke –, hogy egyetlen csónak sem volt a Lyn-tavon? Ahogy egyetlen kikötő sem, meg egyáltalán semmi olyasmi, amiből arra lehetne következtetni, hogy a tavat használják az idrisiek?

– Gondoltam, az az oka, hogy olyan messze van a várostól.

– Nincs olyan messze. Gyalog néhány óra Alicantéből. A helyzet az, hogy a tó... – Luke félbehagyta a mondatot, és felsóhajtott. – Megnézted valaha közelebbről a könyvtár padlójának mintázatát az Intézetben, New Yorkban?

Clary pislantott egyet. – Igen, de nem jöttem rá, mit ábrázol.

– Egy angyal az, amint kiemelkedik a tóból, kezében egy kehellyel és egy karddal. Ismétlődő motívum a Nephilimek dekorációin. A legenda szerint Raziel angyal a Lyn-tóból emelkedett ki, amikor először megjelent Jonathan Shadowhunter, az első Árnyvadász előtt, és átadta neki a Végzet Ereklýeit. Azóta a tó...

– Meg van szentelve? – próbálkozott Clary.

– El van átkozva – mondta Luke. – A tó vize mérgező az Árnyvadászoknak. Az Alvilágiaknak nem árt... A tündérek az Álmodók Tükrének nevezik, és isszák a vizét, mert állítólag igaz látomásaik támadnak tőle. Viszont az Árnyvadászoknak árt, ha lenyelik. Hallucinációik lesznek, belázasodnak, az is előfordult, hogy valaki megőrült tőle.

Clary hátán végigfutott a hideg. – Ezért akartad, hogy kiköpjem az összes vizet.

Luke bólintott. – És ezért lett volna fontos, hogy megtaláld az írónt. Egy gyógyító rúnával megszüntethetjük a víz hatását. Így viszont a lehető leggyorsabban el kell jutnunk Alicantéba. Az ottani orvosok meg gyógy-növények segíteni fognak rajtad, és tudok valakit, akinél biztosan minden megvan.

– Lightwoodékat?

– Nem Lightwoodékat. – Luke hangja határozott volt. – Valaki mást. Egy régi ismerőst.

– Kit?

A férfi megrázta a fejét. – Csak imádkozzunk, hogy ez az ember még mindig ott lakjon, ahol tizenöt évvel ezelőtt.

– De nem azt mondtad, hogy Alvilágiaknak a Törvénybe ütközik engedély nélkül belépni Alicantéba?

Luke mosolya olyan volt, mint amikor kiskorában elkapta a mászókárról lepattanó Claryt. Ez megint az a Luke volt, aki mindig megővta őt. – Néha a Törvényt is meg kell szegni.

Penhallow-ék háza az Intézetre emlékeztette Simont. Mintha ez is egy másik korszakba tartozott volna. A folyosók és a lépcsőházak szűkek voltak, kőből és sötét fából készültek, a magas és keskeny ablakokból pedig a városra nyílt kilátás. A dekorációknak határozottan ázsiai hangulatunk volt: az első emeleti lépcsőfordulóban egy keleties díszítésű paraván állt, az ablakpárkányra pedig magas, virágmintás kínai vázák kerültek. Mindennek tetejébe a falakat selyemnyomatok díszítették, rajtuk nyilvánvalóan az Árnyvadászok mitológiájából vett jelenetekkel. Különösen nagy számban szerepeltek rajtuk a fejük felett izzó szeráfpengéket forgató hadvezérek, színes sárkányszerű lények és vonagló, düledt szemű démonok társaságában.

– Mrs. Penhallow, Jia, a pekingi Intézet vezetője volt. Felváltva tartózkodik itt és a Tiltott Városban – magyarázta Isabelle, amikor Simon megállt az egyik nyomat előtt. – És a Penhallow családnak hosszú története van. Gazdagok.

– Azt látom – mormogta Simon, és felnézett a csillárok csepp alakú csiszolt üveg kristályaira.

– Mozgás! – mordult fel mögöttük a lépcsőn Jace. – Nem tanulmányi kiránduláson vagyunk.

Simon fontolóra vett egy goromba választ, de végül úgy döntött, nem éri meg a strapát, és inkább sebesebben folytatta az útját lefelé a lépcsőn. A földszintre érve egy hatalmas teremben találta magát. Régi és új keveredett itt egymással. A festett ablak a csatornára nézett, és zene szólt egypár hangfalból, amit Simon nem látott. Tévé viszont nem volt, mint ahogy CD-k és DVD-k sem sorakoztak sehol, amiket pedig Simon egy modern nappali elengedhetetlen kellékének tekintett volna. Ehelyett néhány keményre tömött kanapé vett körül egy nagy kandallót, amelyben ropogva égett a tűz.

Alec a kandalló mellett állt sötét Árnyvadász ruhában, és éppen egy pár kesztyűt húzott fel. Ahogy Simon belépett a nappaliba, felkapta a fejét, és összeráncolta a homlokát, de nem szólt semmit.

A kanapékon két tinédzser ült, akiket Simon még sosem látott; egy fiú és egy lány. A lány részben ázsiaiak tűnt, mandulavágású szemekkel, hátrakötött, csillogó fekete hajjal és pajkos tekintettel. Finom álla úgy elkeskenyedett, akár egy macskáé. Csinosnak talán nem lehetett mondani, de mindenképpen feltűnő jelenség volt.

A mellette ülő fekete hajú viszont több mint feltűnő volt. Olyan magas lehetett, mint Jace, de így ülve magasabbnak tűnt. Karcsú volt, izmos, sápadt és elegáns, nyugtalan arccal és sötét szemmel. Furcsa mód ismerősnek hatott, mintha Simon már találkozott volna vele valahol.

A lány szólalt meg először. – Ez a vámpír? – kérdezte, tetőtől talpig végigmérve Simont. – Soha nem voltam még ilyen közel vámpírhoz. Legalábbis olyanhoz, amelyiket nem állt szándékomban megölni. – Félrebillentette a fejét. – Cuki, ahhoz képest, hogy Alvilági.

– Bocsáss meg neki, az angyali arcához egy Moloch démon modora tartozik – jegyezte meg mosolyogva a fiú. Felállt, és kezét nyújtott Simonnak. – Sebastian vagyok. Sebastian Verlac. Ez pedig az unokatestvérem, Aline Penhallow. Aline...

– Nem fogok kezét Alvilágiakkal – jelentette ki a lány a kanapé párnái közé húzódva vissza. – Nincs lelkük, tudod. Vámpírok.

Sebastian arcáról lefagyott a mosoly. – Aline...

– Így van. Ezért nem látják magukat a tükörben, és ezért nem mehetnek ki a napra.

Simon kiszámított mozdulattal az ablakon betörő napsugár útjába lépett. Érezte a meleget a hátán és a haján. Árnyéka hosszan vetült a padlóra, majd nem Jace lábáig ért.

Aline mély lélegzetet vett, de nem szólt semmit. Sebastian kíváncsi fekete szemekkel figyelte Simont. – Tehát igaz. Lightwoodék mondták, de nem hittem, hogy...

– Hogy igazat beszélünk? – kérdezte Jace, aki most szólalt meg először, amióta lejöttek a földszintre. – Nem hazudnánk ilyesmiről. Simon... különleges.

– Egyszer megcsókoltam – jegyezte meg Isabelle, csak úgy a nagyvilágba.

Aline felhúzta a szemöldökét. – Ti New Yorkban tényleg azt csinálhatok, amit akartok, igaz? – szólt félig felháborodva, félig irigykedve. – Amikor legutóbb találkoztunk, Izzy, eszedbe sem jutott volna...

– Amikor legutóbb találkoztunk, Izzy nyolcéves volt – szólt közbe Alec. – A dolgok változnak. Az a helyzet, hogy Anya elég sietve ment el, úgyhogy valakinek fel kell vinnie helyette a jegyzeteit a Gardhoz. Én vagyok az egyetlen, aki elmúlt tizennyolc éves, azaz én vagyok az egyetlen, aki odamehet, miközben a Klávé ülészik.

– Tudjuk – mondta Isabelle, és ledobta magát az egyik kanapéra. – Már vagy úgy ötször közölted velünk.

Alec, aki igyekezett nagyon fontosnak mutatni magát, mintha meg sem hallotta volna. – Jace, te hoztad ide a vámpírt, úgyhogy a te felelősséged. Ne engedd kimenni!

A vámpírt, gondolta Simon. Nem mintha Alec nem tudta volna a nevét. Egyszer még Alec életét is megmentette. Most pedig ő volt „a vámpír”. Ez

még Alectől is tuskóságnak számított, pedig tőle nem volt szokatlan egy-egy megmagyarázhatatlan beszólás. Talán Idris tette ezt vele. Talán Alec itt inkább szükségét érezte, hogy Árnyvadászként viselkedjen.

– Azért hoztál le, hogy ezt elmondhasd nekem? Hogy ne engedjem ki-menni a vámpírt? Amúgy sem engedtem volna. – Jace letelepedett a kanapéra Aline mellé, aki ezt láthatólag cseppet sem bánta. – Jobban tennéd, ha gyorsan visszajönnél a Gardtól. Isten tudja, mi történhet velünk az iránymu-tatásod nélkül.

Alec higgadt felsőbbrendűséggel a tekintetében nézett Jace-re. – Vala-hogy azért csak ellesztek. Fél óra múlva itt leszek. – Ezzel el is tűnt a folyosó-ra vezető boltív alatt. Valahol a távolban becsapódott egy ajtó.

– Nem kéne szekálnod – szólt Isabelle, komor pillantást vetve Jace-re. – Tényleg őt nevezték ki főnöknek.

Simon nem tudta nem észrevenni, hogy Aline igencsak közel ül Jace-hez; még a válluk is összeért, pedig rengeteg hely volt a kanapén. – Neked so-sem jutott eszedbe, hogy Alec valamelyik előző életében egy öregasszony lehetett kilencven macskával, és folyton a környékbeli gyerekekkel kiabált, hogy kotródjanak a pázsitjáról? Mert nekem igen – mondta Jace, mire Aline felkacagott. – Csak mert ő az egyetlen, aki elmehet a Gardhoz...

– Mi az a Gard? – kérdezte Simon, aki kezdte unni, hogy egy szót sem ért abból, amit körülötte beszélnek.

Jace ránézett. Hűvös és barátságtalan volt a tekintete, kezét Aline saját combján fekvő kezén nyugtatta. – Ül le! – mondta fejével az egyik fotel felé intve. – Vagy azt tervezted, hogy meghúzódasz a sarokban, mint egy denevér?

Remek. Denevéres vicc. Simon nyugtalanul telepedett le a fotelba.

– A Gard a Klávé hivatalos találkozóhelye – szólalt meg Sebastian, aki mintha megsajnálta volna Simont. – Ott hozzák a Törvényt, és ott székel a Konzul meg az Inkvizitor. Amikor a Klávé ülészik, csakis Árnyvadászok léphetnek a területére.

– Ülészek? – kérdezte Simon, ahogy eszébe jutott, mit mondott korábban Jace odafent. – Úgy érted... csak nem *miattam*?

Sebastian elnevette magát. – Nem. Valentine és a Végzet Ereklýei miatt. Azért van itt mindenki. Arról tárgyalnak, vajon mi lesz Valentine következő húzása.

Jace nem szólt, de Valentine nevének hallatán összeráncolta a homlokát.

– Hát most a Tükörrre fog hajtani, nem? – mondta Simon. – A harmadikra a Végzet Ereklýei közül. Itt van Idrisben? Azért jött el mindenki?

Rövid csend után Isabelle válaszolt. – Az a helyzet, hogy senki nem tudja, hol van a Tükör. Igazság szerint senki sem tudja, *mi az*.

– Egy tükör – szólt Simon. – Tudjátok, üvegből van, és látszanak benne a dolgok. Csak tippelék.

– Isabelle arról beszélt – mondta barátságosan Sebastian –, hogy senki sem tud semmit a Tükörről. Az Árnyvadászok legendáiban sok helyütt megemlítik, de egyetlen szó sem esik arról, hogy hol van, milyen, vagy ami a legfontosabb, hogy mit csinál.

– Feltételezzük, hogy Valentine meg akarja szerezni – mondta Isabelle –, de ezzel nem megyünk sokra, mivel halvány fogalmunk sincs, hol lehet. A Néma Testvérek talán sejtették, de Valentine mindegyiket megölte. Egy darabig biztosan nem lesznek újak.

– *Mindegyiket?* – kérdezte csodálkozva Simon. – Azt hittem, csak a New York-iakkal végzett.

– A Csontváros igazából nem New Yorkban van – magyarázta Isabelle. – Olyan, mint... Emlékszel a Tündérek Udvarának bejáratára a Central Parkban? Csak mert a bejárat ott van, nem jelenti azt, hogy maga az Udvar is a park alatt van. Ugyanez a helyzet a Csontvárossal. Számos bejárata van, de maga a város... – Isabelle elhallgatott, ahogy Aline egy gyors mozdulattal csendre intette. Simon a lányról Jace-re, aztán Sebastianra pillantott. Mindegyikük arcán ugyanaz a merev kifejezés ült, mintha most jöttek volna rá,

mit csinálnak valójában: a Nephilimek titkait fecsegik ki egy Alviláginak. Egy vámpírnak. Ha nem is az ellenségnek, de olyasvalakinek, akiben nem lehet megbízni.

Aline törte meg először a csendet, bájos, sötét szemét Simonra függesztve. – Szóval... milyen vámpírnak lenni?

– Aline! – Isabelle neheztelő pillantást vetett rá. – Nem kérdezheted csak úgy meg valakitől, milyen vámpírnak lenni.

– Nem tudom, miért ne kérdezhethném meg – mondta Aline. – Nem is olyan régóta vámpír, igaz? Emlékeznie kell rá, milyen volt embernek lenni. – Megint Simonhoz fordult. – A vérnek még mindig véríze van a szádban? Vagy inkább valami másra hasonlít, narancslére vagy mit tudom én? Mert szerintem a vér ízétől én...

– Csirkeíze van – szólt közbe Simon, csak hogy elhallgattassa a lányt.

– Tényleg? – Aline döbbenten nézett.

– Csak szórakozik veled, Aline – jegyezte meg Sebastian. – És jól teszi. Még egyszer bocsánatot kérek az unokatestvérem nevében, Simon. Mi, akik Idrisen kívül nevelkedtünk, kicsit jobban ismerjük az Alvilágiakat.

– De hát te nem Idrisben nőttél fel? – kérdezte Isabelle. – Azt hittem, a szüleid...

– Isabelle – vágott a lány szavába Jace, de máris elkésett; Sebastian arca elkomorult.

– A szüleim meghaltak – mondta. – Egy démonfészekben, Calais közelében... Semmi baj, régen történt. – Elhessentette Isabelle együtt érző tiltakozását. – A nagynéném, apám nővére, nevelt fel a párizsi Intézetben.

– Akkor tudsz franciául? – sóhajtotta Isabelle. – Bár én is beszélnék egy másik nyelvet! Hodge-nak az volt a véleménye, hogy kizárólag ógörögül és latinul kell megtanulnunk, azokat meg senki sem beszéli.

– Oroszul és olaszul is tudok. Meg egy kicsit románul – mondta szerény mosollyal Sebastian. – Megtaníthatok néhány kifejezést...

– Románul? Ez nem semmi – szólt Jace. – Úgy nem sokan beszélnek.

– Te igen? – kérdezte kíváncsian Sebastian.

– Nem igazán – felelte Jace, olyan lefegyverző mosollyal, hogy Simon azonnal átlátott a hazugságon. – Csak olyan hasznos kifejezéseket ismerek, mint hogy „ezek a kígyók mérgesek?”, meg „de maga túl fiatalnak látszik ahhoz, hogy rendőr legyen”.

Sebastian nem mosolygott. Volt valami az arckifejezésében, gondolta Simon, valami finom és nyugodt, ami mégis mintha a mélyben rejtőző feszültséget leplezte volna. – Szeretek utazni – mondta Jace-re függesztve a tekintetét –, de azért jó megint itt lenni, nem?

Jace ujjai abbahagyták a játszadozást Aline kezével. – Ezt meg hogy érted?

– Csak úgy, hogy semmi sem fogható Idrishez, akármilyen jól is be tudnak rendezkedni a Nephilimek máshol. Te nem így látod?

– Miért kérdezed? – érdeklődött fagyosan Jace.

Sebastian megvonta a vállát. – Itt töltötted a gyerekkorodat, nem? És évek óta nem jártál erre. Vagy tévednék?

– Nem tévedsz – szólt türelmetlenül Isabelle. – Jace szeret úgy tenni, mintha nem róla beszélne mindenki, pedig igen.

– Úgy bizony. – Bár Jace dühösen meredt rá, Sebastian meg sem rezzent. Simon vonakodott beismerni magának, de kezdett neki megtetszeni a sötét hajú Árnyvadász fiú. Nem sok olyan emberrel lehetett találkozni, aki fel sem vette Jace kötekedését. – Mostanság másról sem beszélnek Idrisben. Rólad, a Végzet Erekyeiről, az apádról, a húgodról...

– Úgy volt, hogy Clarissa is veled jön, nem? – kérdezte Aline. – Alig vártam, hogy találkozzam veled. Mi történt?

Jace arckifejezése ugyan nem változott, a kezét azonban elhúzta Aline kezéről, és ökölbe szorította. – Nem akart eljönni New Yorkból. Az édesanyja

betegesen fekszik a kórházban. – Soha nem azt mondja, hogy az *édesanyánk*, gondolta Simon. *Mindig csak az ő édesanyja.*

– Furcsa – szólta Isabelle –, nekem az volt a benyomásom, hogy nagyon is jönni akart.

– Akart is – bólintott Simon. – Ami azt illeti...

Jace olyan sebesen ugrott talpra, hogy Simon nem is látta mozogni. – Jut eszembe, valamit meg kell beszélnem Simonnal. Négyszemközt. – Állával a szoba túlsó végében nyíló, kétszárnyú ajtó felé intett. Szemében villogott a harag. – Gyerünk, vámpír! – mondta olyan hangsúllyal, hogy Simonnak az a határozott érzése támadt, hogy ha nemet mond, annak biztosan erőszak lesz a vége. – Beszéljessünk!